

11 DRUMMERS 11 TRACKS 11 VERHALEN

BEATS DIE GENERATIES DRUMMERS INSPIREERDEN

Elf topdrummers vertellen over dé track die hun muzikleven veranderde, en over de drummer die daarbij maatgevend was. Mooie verhalen over iconische drumpartijen van o.a. Stewart Copeland, Buddy Rich, Neil Peart, Elvin Jones, Vinnie Colaiuta, David Garibaldi, Omar Hakim en Bernard Purdie, verteld door o.a. Mike Portnoy, Taylor Hawkins, Sheila E., Mark Guiliana, Steve Gadd, Nate Smith en Dennis Chambers. Check ook onze cursus *Spelen* (pagina 58-59) voor transcripties van alle genoemde partijen en Slagwerkkraan Plus voor YouTube- en Spotify-links.

interviews door Louise King, Rich Chamberlain en David West
vertaald en bewerkt door Bouke Bijlsma

foto Rhythm

**'DRUMMEN DRAAIT HELEMAAL
OM INSPIRATIE, ONTWIKKELING,
PERSOONLIJKHEID EN DINGEN
DOORGEVEN AAN DE VOLGENDE
GENERATIE'**

Slagwerkkraan.nl/swkplus

• video's en audio van alle fragmenten

Mike Portnoy

Over: *La Villa Strangiato*

Rush - Hemispheres (1978)

drummer: Neil Peart

'Ik zat nog op de middelbare school toen ik *Hemispheres* voor het eerst hoorde en was onder de indruk van de virtuositeit en het hoge muzikale niveau. Het was het ultieme technische progressieve statement, en dat in een tijd dat je zoiets totaal niet verwachtte van een rockband. Neil

Peart werd direct een van mijn grootste helden, en ik had het geluk dat ik hem leerde kennen op het moment in mijn ontwikkeling dat ik technisch wilde groeien, met meer ingewikkelde partijen en uitdagende maatsoorten. *La Villa Strangiato* was mijn Olympische drumchallenge! Tot dan toe waren mijn helden meer de 4/4 pocket groove-jongens, zoals Ringo, Moonie en Bonham. Dit was echter een track die liet horen hoe je lange, progressieve figuren en niet-traditionele arrangementen moet spelen. Het dwong me een totaal ander kant op.

'Je moet bedenken dat wij nog gewoon naar lp's luisterden in die tijd, dus als je wilde weten wat een drummer speelde, moest je heel goed (en heel vaak) luisteren en een beetje je verbeelding gebruiken. Eigenlijk best wat voor te zeggen. In ieder geval heel wat anders dan even een paar keer klikken voor een kant en klare partij plus tutorial, zoals vandaag de dag. Je moest er veel tijd in steken, zeker bij een instrumentaal van 10 minuten zoals dit! Maar ik genoot van de uitdaging.

'In die tijd had geen enkele andere drummer een megakit zoals Neil, en ik was gefascineerd door de concerttoms, percussie en alle andere snuisterijen in zijn opstelling. Neil was een Tama-man in de jaren 80, en toen ik eindelijk genoeg geld had gespaard – ik weet het nog als de dag van gisteren – heb ik mijn eerste Tama Imperial Star kit gemodelleerd naar zijn set-up! Drummen draait helemaal om inspiratie, ontwikkeling, persoonlijkheid en dingen doorgeven aan de volgende generatie. Kort nadat ik Rush en Neil Peart ontdekte, kreeg ik bij Dream Theater een stoomcursus die mijn leven en mijn carrière zou veranderen.

'We zijn nu vrienden, maar ik ontmoette Neil pas in 2007, toen ik hem interviewde tijdens een gastredacteurschap bij het blad Rhythm. Als ik hem onder andere omstandigheden had ontmoet, denk ik niet dat ik drums of Rush ter sprake had durven brengen. Ik kan je dan ook niet vertellen hoe blij ik was met dit perfecte excuus om de *fanboy* uit te hangen en hem zonder schroom alle vragen te stellen die ik ooit voor hem had bedacht!' ★

11 DRUMMERS
11 TRACKS
11 VERHALEN

Over: *Spirits In The Material World*
The Police - Ghost In The Machine (1981)
drummer: Stewart Copeland

'Ik weet nog als de dag van gisteren dat mijn oudere broer – die een grote invloed was op het gebied van muziek – mij *Zenyetta Mondatta* in de handen drukte. Hij zei: "Zodra jij kunt spelen zoals deze gast en wat van die licks leert, overweeg ik om eens serieus naar jouw drummen te luisteren." Dat was helemaal in het begin van mijn muziekcarrière, en mijn allereerste kennismaking met The Police. Ik was nog maar net begonnen met drummen en had waarschijnlijk nog niet eens een behoorlijke drumkit. Ik was meteen in de ban van The Police, en vooral van hun volgende album: *Ghost In The Machine*.
'Het hoogtepunt op die plaat was *Spirits In The Material World*, een wonderbaarlijke, volledige *tripped-out* popsong. Het bijzondere is, dat je bijna niet hoort waar de één zit. Iets in de manier waarop Sting de zang fraseert en waarop de baslijnen in de drums vallen, maakt het lastig. En de manier waarop alle

andere dingen in die song om de beat heen bewegen, is helemaal geschikt. Zelfs nu, als ik het probeer te spelen, moet ik me goed concentreren om de één vast te houden. Stewart zal je vertellen dat het niks meer is dan een flink versnelde one drop reggaebeat, maar ik heb heel wat andere drummers gesproken, en ik kan je verzekeren dat ik niet de enige ben die ermee worstelt.
'In de tijd dat ik naar *Spirits In The Material World* luisterde, was Stewart dé rockdrummer waar iedereen naar luisterde. Hij zette alles op z'n kop; letterlijk en figuurlijk. Zelfs John Bonham had hem in de smiezen en spitste zijn oren – en dat zegt wel wat. Stewart werd zonder meer mijn grootste drumvoorbeeld, en The Police was een heerlijke kruising van de punkrock-energie van bands als The Clash en The Sex Pistols en de onmiskenbare technische vaardigheid van alle drie de muzikanten. Ze waren geweldig op hun instrument, maar ook dwars en cool. Dat zie je niet zo vaak.

'De feel van een song moet je aan het bewegen, dansen en grooven krijgen, maar dat betekent niet dat je mensen soms ook niet even op het verkeerde been kunt zetten. Dat is precies waarom ik van Stewart houd als drummer. Je leert om het onverwachte te verwachten. Je bent lekker aan het swingen en dan doet hij plotseling iets waardoor de hele song in een andere flow komt. Geweldig! Zijn manier van drummen heeft mij geïnspireerd om precies die combinatie van opwindning, creativiteit en verrassing te zoeken in mijn eigen drumspel. Als het je lukt om dat te doen en toch enigszins binnen de grenzen te blijven van het pop/rock-idioom, dan is dat echt helemaal te gek.
'Ik kan nu zonder overdrijven zeggen dat Stewart een goede vriend van mij is. Hij weet wat voor enorme invloed hij op mij heeft gehad als muzikant, en ik moet gewoon een beetje opletten dat ik mijn bewondering in bedwang houd en niet de hele tijd van die dweperige vragen ga lopen stellen, haha.' ★

Stephen J. Cohen/Getty Images

'STEWART'S MANIER VAN DRUMMEN INSPIREERDE MIJ OM PRECIJS DIE COMBINATIE VAN OPWINDING, CREATIVITEIT EN VERRASSING TE ZOEKEN IN MIJN EIGEN DRUMSPEL'

Taylor Hawkins

Steve Gadd

Over: *Jet Song*
Oscar Peterson Trio - Westside Story (1962)
drummer: Ed Thigpen

'Het allereerste wat mij bij dit nummer raakte, was de diepe muzikaliteit. Zowel individueel – de expertise op hun instrument – als het totaal; hoe goed die gasten samenspelen als band. Niet normaal hoe ze grooven – ik hou gewoon zo van deze feel. Ik kan nog altijd niet geloven hoeveel muziek er in deze drie mannen zit. Het arrangement, het spel; je hoort gewoon hoe goed over alles is nagedacht.
'Ik zat op de middelbare school en woonde nog bij mijn ouders toen ik *Jet Song* voor het eerst hoorde. Ik drumde toen al wel een tijdje, maar wat ik leerde van luisteren naar Ed, Ray en Oscar (Ed Thigpen - drums, Ray Brown - contrabas, Oscar Peterson - piano; red.) is hoe je samenspeelt met andere mensen; de muzikale interactie, en hoe je daar zoveel mogelijk uithaalt. Dit nummer maakte me ook bewust van het belang van een arrangement en een doordachte groove. Ik ben natuurlijk sowieso gek op Ed's spel, maar bij *Jet Song* draait het er juist om dat *iedereen* kan shinen. Het bijzondere zit 'm niet alleen in hem en zijn drumspel, maar hoe hij inspeelt op de muzikanten om hem heen. Dat was voor mij als jonge drummer echt een doorslaggevende les.
'Toen ik nog volop in ontwikkeling was, toonde Ed zich altijd een toegankelijke en genereuze leraar. Hij was iemand die contact maakte met de jongere generatie en open stond voor vragen en gesprekken over muziek; op een warme maar soms ook heel directe manier. In voorbereiding op dit interview heb ik *Jet Song* nog gedraaid voor mijn vrouw Carol, en het raakt me nog altijd.' ★

'HOE ED INSPEELT OP DE MUZIKANTEN OM HEM HEEN, DAT WAS VOOR MIJ ALS JONGE DRUMMER ECHT EEN DOORSLAGGEVENDE LES'

James Cumpsty

11 DRUMMERS
11 TRACKS
11 VERHALEN

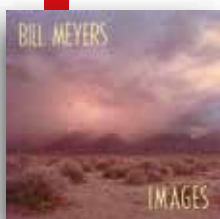
Jason Powell

Todd Sucherman

Over: *Voyager (Prelude & Liftoff)*

Bill Meyers - Images (1986)

drummer: Vinnie Colaiuta

'Bij jullie vraag naar een enkele track die een grote invloed op mijn spel heeft gehad, schoten er direct een dozijn nummers door mijn hoofd. Alle voor de hand liggende namen kwamen natuurlijk voorbij: van Ringo tot Moon, van Elvin tot Tony, van Erskine tot Gadd. Maar als ik me zuiver beperk tot het universum, zou ik toch zeggen: Vinnie Colaiuta!

'Ik kan letterlijk honderden tracks noemen die grote impact op mij hebben gehad. Maar soms dan komt een stuk muziek binnen precies op een bepaald moment in je leven, en dat geeft het dan een bijzondere plek. In 1987 zat ik een jaar op het Berklee College in Boston, en in die tijd was

het aantal platen waarop Colaiuta speelde echt gigantisch. Ik weet nog dat ik een paar studenten in de gang bij de oefenruimtes hoorde praten over de nieuwe plaat *Images* van Bill Meyers, en dat Colaiuta daar – zoals altijd – weer angstaanjagend goed op was. Aan de overkant was in die tijd een platenzaak, en ik ging er meteen naartoe om dat album aan te schaffen. Ik zal nooit vergeten hoe ik 'm daarna in mijn studentenkamertje op zette en voor het eerst beluisterde.

'Je moet weten dat dit album live is opgenomen, direct naar twee digitale sporen. Dat betekent dat de opnamen live zijn gemixt, realtime, precies zoals het daar klonk; geen edits, geen fixes, geen overdubs. Als je een foutje maakte, was het jammer of overdoen. En had ik al gezegd dat kant A en kant B beide zijn opgenomen als

complete suites? Dat betekent dat als iemand na 16 minuten een fout maakte, de hele boel voor alles en iedereen over zou moeten. En alles en iedereen betekende in dit geval een compleet orkest met strings, koper- en rietblazers, slagwerk en daarnaast een allstar-ritmesectie. Er waren een goede 50 man in de studio...

'Wat ik bedoel is: op *Voyager (Prelude & Liftoff)* speelt Vinnie met zo veel ballen, zo totaal onbevreesd en bijna roekeloos. Als je bedenkt hoe hoog de druk was, financieel en muzikaal, dan is dat bijna onvoorstelbaar. Vinnie's lees-skills zijn legendarisch, en het tempo waarin hij prachtige beslissingen neemt qua orkestratie en arrangement is letterlijk onnavolgbaar. De drums komen er pas in op 2:09 minuten, en 20 seconden later explodeert het naar

'ALS IK HIER NU NAAR LUISTER, VOEL IK DEZELFDE VERWONDERING EN HETZELFDE ONTZAG ALS DERTIG JAAR GELEDEN'

misschien wel de gemeenste halftime shuffle die ooit is opgenomen (met alle respect voor Purdie, Bonham en Porcaro). Luister naar de puntige voorwaartse feel van die groove, en toch zwaar in de pocket. Da's geen kattenpis. Zijn gebruik van crashbekkens zonder bass om muzikale wendingen voor te bereiden is superhip (op 2:50 minuten). Daarna gaat het stuk over in een gewone shuffle, en Vinnie speelt een hihat/snare-patroon in Colaiuta-stijl op 3:03 minuten, vlak voordat het tamboerijnpatroon de halftime feel weer in ere herstelt voor de gitaarsolo van Larry Carlton.

'Luister ook naar Vinnie's orkestratiekeuze tussen 3:57 en 4:06 minuten. Het is zo voorbij, maar er gebeurt daar zo veel! Dan de perfecte snaredrumroll naar de triller van de fluiten op 4:08 minuten die leidt tot de meest

opwindende muzikale build-up die ik ooit heb gehoord naar vier verschillende drum-breaks, elk gespeeld met zoveel dynamiek, persoonlijkheid, muzikale en technische brillen, met attitude en onberispelijke articulatie. Dit is gewoon legendarisch; gespeeld door de enige gast van wie je kunt verwachten dat hij op commando muzikale Mona Lisa's produceert. En hij gaat gewoon tot het einde van het stuk met onverminderde creativiteit en energie door.

'Als ik hier nu naar luister, voel ik precies dezelfde verwondering en hetzelfde ontzag als dertig jaar geleden. Wat ik ervan geleerd heb? Om te streven naar diezelfde onbevreesde spirit, waarbij ik in vergelijking natuurlijk altijd tekort schiet, maar ik denk er regelmatig aan tijdens het spelen. Ik realiseerde me dat niemand dood gaat als je een fout

maakt, en dat je geen Purdie, Bonham of Porcaro hoeft te zijn om de halftime shuffle te beheersen.

'Vinnie Colaiuta is niet alleen de diepste en waarschijnlijk ook beste drummer aller tijden, hij is ook een absoluut muzikaal zwaargewicht. Ik kan in ieder geval geen andere muzikant bedenken, op welk instrument dan ook, die alle stijlen beheerst – latin, metal, jazz, bigband, bebop, Braziliaans, pop of wat dan ook – en dat helemaal in de kenmerkende traditie van die stijlen kan spelen, en daarbij dan de grenzen kan oprekken naar een muzikaal concept dat in die stijl nooit bestond voordat hij het speelde. Altijd verbazingwekkend, altijd z'n authentieke zelf, altijd muzikaal, altijd hip, altijd, uniek, altijd groovend, altijd ondersteunend, altijd verbijsterend, altijd Vinnie Colaiuta.' ★

11 DRUMMERS
11 TRACKS
11 VERHALEN

Over: *Oakland Stroke*

Tower Of Power - Back To Oakland (1974)
drummer: David Garibaldi

Ash Soan

'*Oakland Stroke* heeft er bij mij behoorlijk ingehakt. Raar hoe het leven soms loopt. Ik hoorde 'm voor het eerst in 1989. Een bassist, genaamd Neil Fairclough, met wie ik op de universiteit zat, draaide hem voor me. Ik was 19 en had

nog nooit van Tower Of Power gehoord. Neil wilde een band beginnen en zocht iemand die drumde als David Garibaldi. Hij was aan het rondkijken voor een kandidaat en zei steeds: 'Welke drummer houdt van ghostnotes?' Nou, dat was ik natuurlijk!

'Dit is een van de moeilijkste Tower of Power-nummers om te spelen, met een echt gemene groove. Mensen vragen wel eens of ik veel oefen, en dan zeg ik altijd: ik ga er nooit voor zitten, maar meestal pak ik gewoon iets op waarvan ik het gevoel heb dat ik het nog niet helemaal onder de knie heb. Dat heb ik ook gedaan met *Oakland Stroke*, en ik ben redelijk tevreden.

Ik kan het in elk geval spelen op de snelheid van de plaat, haha.

'Het eerste wat me raakte bij deze track was de sound van de drums: zó funky. Soms probeer ik dat geluid in mijn studio na te bootsen, maar het is behoorlijk lastig te benaderen. Bij die eerste beluistering had ik geen idee wat David speelde. Ik begreep dat er iets belangrijks gaande was met backbeat; of eigenlijk dat er geen echte backbeat is in die groove, terwijl er toch een duidelijke puls is. Dat prikkelde me enorm om het verder uit te pluizen, en te ontdekken hoe het werkte met de feel en al die versieringsnoten die hij speelt. Als je het bestudeert, is het bijna wiskunde, zo complex, en toch is het gewoon een funky groove. Waanzin! Ik heb het erover gehad met jongens als Sput en Mark Guiliana; elke drummer heeft zich hier wel eens het hoofd over gebroken: "Wacht even, wat gebeurt hier? Hoe zit die groove in elkaar?" Mark zegt dat alles staat of valt met je

hihat op het juiste moment sluiten. Ik heb jaren nodig gehad om die groove te doorgronden, en het is geen nummer dat je even onvoorbereid wegspeelt. Je moet echt een beetje warmdraaien. Ja, David, die gaat waarschijnlijk gewoon ijskoud zitten en speelt het zo weg, maar ik niet. Natuurlijk heb je chops nodig voor deze groove, maar niet zoveel als je zou denken. Het gaat meer om groove-chops dan om snelheid-chops.

'Het mooie is dat David nu een goede vriend van me is. Een paar jaar terug zei hij nog doodleuk dat ik wat hem betreft een van de drummers ben die de fakkel doorgeeft van het vuurtje dat drummers als hij ooit hebben opgestookt. Hij had op dat moment geen idee dat ik op mijn negentiende totaal ondersteboven was van zijn spel. Nu gaan we samen uit eten en praten we over drums. David Garibaldi die open staat voor mijn mening over muziek; hoe raar is dat! ★

Over: *I Got The Feelin*

James Brown - I Got The Feelin' (1968)
drummer: Clyde Stubblefield

David Garibaldi

funkwereld speelde in die tijd met zo veel verfijning en nuance. James Brown – met Clyde op de drumkruk – vormde de voorhoede van een muziekrevolutie.

'Ik kwam net uit het leger en stond perplex toen ik het voor het eerst hoorde... Ik had op dat moment absoluut niet de technische vaardigheid om zelfs maar te dromen dat ik zoiets ooit zelf zou kunnen spelen. Er gebeurden zo veel coole dingen die ik nog nooit eerder zo had gehoord. Dit is zo'n nummer dat je een flinke sprong vooruit helpt in je ontwikkeling, maar waarvan je

pas later beseft – als je het nader bestudeert en uitschrijft – hoe diep het eigenlijk gaat en wat er allemaal in zit.

'Clyde bereikt hier absoluut het niveau van de grote jazzdrummers; het is fris en creatief, het groovert als een dolle, en het zit vol subtiele improvisaties. Veel van de unieke vernieuwende ideeën en combinaties die je hier hoort, hebben hun weg gevonden naar het moderne vocabulaire van het drumstel, en het is gewoon adembenemend dat hij dat allemaal deed in 1968...

'*I Got The Feelin* is ook een geweldige les op het gebied van feel. Dat is natuurlijk volkomen persoonlijk en ongrijpbaar, net zo uniek als je handschrift. Maar wat je hoort, is de toegevoegde waarde van iemand die zuiver speelt met z'n eigen stem, die niks nabootst of kopieert. Waar hem dat in zit? Wat mij al die keren dat ik ernaar

luisterde opviel, waren de kleine subtiliteiten in de articulatie van de groove. Het ritme is op zich al behoorlijk baanbrekend, maar de schijnbaar willekeurige accenten die Clyde hier plaatst, zijn gewoon geniaal. Zo benadrukt hij soms de snare met een rimshot, maar soms ook niet, en die twee variaties gaan altijd gepaard met smerende ghostnotes. Ook de attack van de bassdrum varieert; soms is ie echt aanmerkelijk zachter, en meestal krijgt de één een sterk accent, waarmee de hele groove er echt uit springt.

'Ik vond het geweldig toen ik Clyde persoonlijk ontmoette en met hem op mocht trekken, en zo mijn drumheld beter leerde kennen. Wat mij betreft is hij een van de grote drummers van onze tijd, en ik ben hem dankbaar voor wat hij ons heeft nagelaten; ik luister er nog altijd naar en leer er nog steeds van.' ★

Leon Neal/AFP via Getty Images

Tina Abbasadeh

11 DRUMMERS
11 TRACKS
11 VERHALEN

Nate Smith

Over: *I Burn For You*

Sting - Bring On The Night (1986)

drummer: Omar Hakim

'Ik was zo 12, 13 jaar oud toen ik begon met drummen. Ik herinner me dat ik toen deze concertfilm zag en dacht: man, wat zijn die gasten cool! Het was een absolute allstar-band; Branford Marsalis, Kenny Kirkland, Darryl Jones en Omar Hakim, en die twee geweldige zangeressen: Dolette McDonald en Janice Pendarvis. Ze herinterpreteerden al die nummers die Sting voor The Police had geschreven. Ik was al een grote Police-fan, maar ik dacht: wauw, die muziek klinkt totaal anders met deze band. Voor mij kreeg het meer diepte, al die extra kleuren.

'Wat deze specifieke track betreft: die drumsolo! Zoiets had ik nog nooit op die manier gehoord. Het nummer is supersnel in drieën; waarbij Omar een solo speelt die mijn manier van luisteren naar ritme totaal op z'n kop zette. Ik dacht sowieso altijd in vieren en helemaal niet in oneven maatsoorten, maar het ging ook om de manier waarop hij het speelde; de overtuiging, het was zó funky. Mijn mond viel open.

'*I Burn For You* had een enorme impact op mij. Mijn hele kijk op drummen veranderde. Vanuit technisch oogpunt bracht het me op het idee om extra aandacht te besteden aan polssnelheid en handsnelheid. Dat waren dingen die ik al wel studeerde bij de marching-band, maar de supersnelle singles van Omar waren andere koek. Het leek wel of hij heel vlotte jazztime speelde op hihat en bekkens; supersnel en vurig maar toch best zacht en met een groot dynamisch bereik. Man, dat doet hij zo mooi! Dat heb ik van hem gepikt; het heeft in ieder geval mijn benadering van snel maar zacht spelen zwaar beïnvloed.

'Afgelopen herfst was ik een van de gastleraren op het vierdaagse Armand Zildjian-kamp bij het Berklee College Of Music in Boston, en Omar is daar de voorzitter van de percussieafdeling. We trokken veel samen op, en natuurlijk heb ik hem verteld hoeveel zijn drumspel voor mij betekende. Hij vertelde schitterende verhalen: hoe hij opgroeide in Queens en hoe het was om te spelen met al die geweldige muzikanten: Marcus Miller, Bernard Wright, in de band bij Stevie Wonder, Sting, Weather Report, maar ook bij Madonna, Dire Straits en David Bowie; de lijst gaat maar door, helemaal tot aan Daft Punk. Echt ongelooflijk! ☆

HIJ SPEELT HEEL VLOTTE JAZZTIME OP HIHAT EN BEKKENS; SUPERSNEL EN VURIG MAAR TOCH ZACHT EN MET EEN GROOT DYNAMISCH BEREIK'

Deneka Peniston

Dan Flint

Over: *All My Life*

Foo Fighters - One By One (2002)

drummer: Taylor Hawkins

Rhythm

'Veel van mijn vroege invloeden komen van mijn vader. Hij draaide altijd te gekke muziek in de auto; bands als Led Zeppelin, The Who en de Chili Peppers. Grote favoriet van mijn vader was altijd Foo Fighters, en Nirvana leerde ik dan ook pas later kennen. Voor mij was het dus ook altijd *Foo's first!*

'Als het gaat om drums die dwingend aanwezig zijn, die niet louter de maat aangeven, maar gewoon perfect en doorslaggevend zijn voor een song, dan is dit het nummer voor jou.

In *All My Life* is het drumstel écht een instrument, en je hoort ook wat een fantastische muzikanten Taylor en Dave allebei zijn. Veel drummers komen niet verder dan een beetje op de trommels te slaan in plaats van muziek te maken. In *All My Life* is alles precies afgewogen; de drums complimenteren alle andere instrumenten. Echt een

ongelooflijk goed nummer zonder uitsloverij! Want dat is een ander belangrijk ding. Het gaat er niet om of iets moeilijk of stoer is; het gaat erom smaakvol en muzikaal te zijn.

'Taylor drukt hier echt zijn stempel op de muziek van de Foo Fighters. Luister naar die ghostnotes die hij speelt; ik denk net even anders dan Dave het zou doen. Er zitten meer van dat soort lichtere momenten in; vooral bij zijn snarespel. Hij is gewoon door en door ontspannen en gaat helemaal ervoor.

'In dit nummer hoor je ook goed de invloed van Bonham. Hij was naast Taylor en Dave altijd mijn grootste drumvoorbeeld. Wat mij betreft is Led Zeppelin's *Good Times Bad Times* een ander nummer dat overal bovenuit steekt. Maar alles wat Bonham deed, was geweldig; zo smaakvol. Die groove! Al speelde hij een doodsimpele beat, je hoorde meteen dat hij het was. En altijd als je dacht dat je die feel zelf ook wel even neer kon zetten, kwam je erachter dat zijn pocket gewoon niet te evenaren is! Wat een held!' ☆

STEMPEL OP DE MUZIEK

Over: *Part 1 - Aknowledgement*

John Coltrane - A Love Supreme (1965)

drummer: Elvin Jones

'Toen ik begon met drummen, speelde ik voornamelijk rock en luisterde ik naar bands als Nirvana, Red Hot Chili Peppers en Soundgarden. Toen mijn eerste drumleraar Joe Bergamini mij voor het eerst jazz liet horen, was dat opwindend op een manier die ik intellectueel niet kon bevatten, maar emotioneel had het een grote impact. Vooral bij deze plaat had ik eerder een emotionele en fysieke reactie dan een intellectuele. Waarschijnlijk omdat ik jong was en niet precies begreep wat er in de muziek gebeurde, maar ik voelde direct een diepe verbondenheid.

'*A Love Supreme* is de plaat waar ik het meest naar heb geluisterd in mijn leven. Ik kom er steeds op terug en het blijft een diepe inspiratiebron. Ook nu ik het spel van Elvin echt diep heb bestudeerd en heb geprobeerd te bevatten wat hij allemaal doet, blijven het de ontastbare kenmerken die de meeste impact hebben; de diepe spirit en de toewijding aan de muziek, en altijd die

drive en energie. Alles wat hij speelt is fascinerend. Je kunt het allemaal ontleden, maar voor mij overstijgt het echt alles wat technisch is; het overstijgt het drumstel, het overstijgt zelfs muziek. Dat is mooi om te ervaren; zo diepgaand als kunst kan zijn...

'Er is jazzdrummen vóór Elvin en jazzdrummen ná Elvin. Je zult bij jazzdrummers van de afgelopen vijftig jaar niet snel iemand vinden die niet op de een of andere manier door hem beïnvloed is. De essentie van Elvin's manier van spelen vind je terug in bijna elke moderne jazzdrummer. Dus in plaats dat je hem in een context plaatst, is het bijna andersom: je plaatst de context om hem heen.

'Ik hou van veel verschillende muziek, maar ik heb bijvoorbeeld een eigen project waarbij ik specifiek kies voor dezelfde instrumentatie als dit akoestische kwartet. Zelfs als ik muziek maak die hier nauwelijks op lijkt, is deze plaat absoluut van invloed; elke keer als ik op mijn drumkruk ga zitten.

Mark Guiliana

Elvin opent alle deuren voor wat mogelijk is op het instrument en wat muziek kan doen. Ik zag hem in 1999 bij The Blue Note in New York. Na de show heb ik hem kort gesproken en een foto genomen, en hem verteld dat hij mijn held was.' ☆

DIEPE VERBONDENHEID

Deneka Peniston

11 DRUMMERS
11 TRACKS
11 VERHALEN

'IN DIE TIJD HAD IK GEEN
IDEE WIE BUDDY WAS,
EN IK LETTE OOK NIET
ECHT OP DE DRUMS'

Paul Morigi/Wireimages

Over: *Come Back To Me*

Sammy Davis jr. & Buddy Rich - The Sounds of '66 (1966)

drummer: Buddy Rich

'Dit is het eerste nummer dat me echt inspireerde, en ik herinner me precies de dag dat mijn vader de lp mee naar huis nam... *The Sounds Of '66* is live opgenomen in The Sands Hotel aan de Las Vegas Strip en opent met een dialoog.

Sammy praat met het publiek en kondigt de band aan, inclusief Buddy Rich op drums. Dat was zó gaaf, omdat je hierdoor het gevoel kreeg dat je er echt bij was – ook al had ik op dat moment geen idee wat of waar Vegas was! George Rhodes was de muzikale leider, en als Sammy zegt: 'Go, George!', zijn ze vertrokken...

'Wat me zo inspireerde, is dat Sammy Davis een échte entertainer was. Mijn eerste reactie was dan ook niet dat ik percussionist

of muzikant wilde worden; door Sammy wilde ik ook entertainer zijn. Toen ik dit nummer hoorde, zag helemaal hoe ik zelf live zou optreden, prtatend met het publiek, en dan de reacties uit de zaal... Het ging mij altijd om het grote plaatje; dat je een duidelijke visie hebt van wat of wie je wilt zijn. Natuurlijk heb je tijd nodig om jezelf te ontdekken; dat is een constante reis van leren, evolueren en vooruitgaan.

'Toen ik *Come Back To Me* hoorde, wist ik in een klap wat ik wilde. Ik was er zo door geïnspireerd dat ik die hele plaat letterlijk uit mijn hoofd heb geleerd. In onze familie traden we regelmatig voor elkaar op, vooral de kinderen, en ons podium was dan de huiskamer met alle familieleden, altijd met veel gejuich, geklap en gelach

van ons publiek. Ik heb onlangs een videoband teruggevonden van mijzelf, helemaal verkleed als Sammy Davis Jr. – compleet met snor! – op een van onze kerstfeestjes. Ik heb me gek gelachen toen ik dat terugzag, maar eigenlijk is het best nog goed, haha!

'Natuurlijk speelt Buddy Rich op dit nummer. Het gekke is dat ik in die tijd geen idee had wie Buddy was, en ik lette ook niet echt op de drums. Het was pas later dat ik mij realiseerde en echt waardeerde hoe ongelooflijk goed hij was. De magie zat 'm voor mij in Sammy's performance en de reactie van het publiek op hem. Een ware entertainer! Hij was tapdanser, zanger, komiek en hij speelde ook goed drums en orgel. Wat een inspiratie! Die dag veranderde hij letterlijk mijn leven. Jammer dat ik hem nooit live heb zien optreden.' ☆

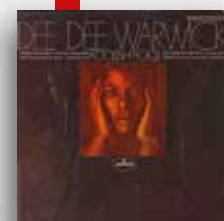
Sheila E

Dennis Chambers

Over: *Foolish Fool*

Dee Dee Warwick - Foolish Fool (1969)

drummer: Bernard Purdie

'Het was de sound die me raakte; meteen! Ik had nog nooit zoiets gehoord! Het drumgeluid is zo groot, zo krachtig en wat Bernard speelt, is perfect voor het nummer. Bij hem draait het allemaal om de feel, zijn ideeën en de groove die hij onherroepelijk neerzet. Dat is waarom zo veel artiesten hem voor hun albums hebben gevraagd. Neem nou de *Purdie Shuffle*; dat zegt toch gewoon alles!

'Ik begon met drummen toen ik vier was en speelde op mijn zesde al in clubs. Ik moet rond de acht zijn geweest toen ik *Foolish Fool* voor het eerst hoorde bij mijn moeder. En zelfs op die heel jonge leeftijd inspireerde het me al om zelf ook met kracht en overtuiging te drummen. Het grappige is dat Bernard hier op een heel kleine kit speelt – waarschijnlijk met een 20" of een 22" basdrum – maar

die drums klinken enorm! Pas later realiseerde ik me dat het een combinatie moet zijn van de ruimte, de manier waarop de drums toen werden gemiked en natuurlijk de manier waarop Bernard speelt. Dat maakte die ongelooflijke sound.

'Na dit nummer begon ik ook veel te luisteren naar Aretha Franklin-nummers, gewoon omdat Bernard erop stond. Ik zat dan te wachten met welke ritmische juweeltje hij daarbij op de proppen zou komen... Dat ik hem vele jaren later zelf zou ontmoeten, was voor mij ongelooflijk. Het was ook grappig toen we ontdekten dat we allebei uit Maryland kwamen. We speelden in dezelfde clubs, en toen hij de sleutel van de stad kreeg, nodigde hij me uit om met hem mee te komen spelen. Dat was een heel bijzondere dag.

'Bernard die eerste keer horen op *Foolish Fool*, of Billy Cobham met het

Mahavishnu Orchestra, of Tony Williams... Die momenten hadden op mij als jonge drummer hetzelfde effect als wanneer je je een vinger in het stopcontact steekt en daarna 48 uur niet kan slapen van de schok! In die tijd kon ik me op geen enkele manier voorstellen dat ik zelf ooit iets zou kunnen spelen wat ook maar enigszins in de buurt kwam van die gasten, maar met hun fantastische spel daagden ze mij allemaal uit om het toch te proberen. En dat is waar inspiratie om draait. Je neemt die invloed, dat vuur, die energie, hoe je je voelt, en dan vertaal je dat naar je eigen ding. Zo creëer je je eigen stem als drummer.

'Het is een enorm voorrecht dat ik goede vrienden ben geworden met bijna alle grote drummers waar ik als jongetje naar luisterde. En geloof me, het is nogal wat als je naar je held toestapt en jezelf voorstelt, en hij weet gewoon wie je bent!' ☆

Monica Morgan/Wireimages

'HETZELFDE EFFECT ALS WANNEER JE JE EEN
VINGER IN HET STOPCONTACT STEEKT EN DAARNA
48 UUR NIET KAN SLAPEN VAN DE SCHOK!'